

Húsvét V. vasárnapja – 2010. május 2. – C év.

Egy kis hegyi falunak leégett a temploma. Az ott lakók igen szegények voltak, így hosszú ideig reményük sem volt újra felépíteni a templomot. Egyszer azonban meghalt a falu egyetlen gazdag özvegyasszonya, aki vagyonát az új templom építésére hagyta. Az emberek még gyűjtögettek hozzá a maguk keveséből, s már éppen neki akartak látni a munkálatoknak, amikor hírt kaptak, hogy a völgyben egy másik falut teljesen romba döntött az árvíz. Kissé sajnó szívvvel ugyan, de úgy döntöttek, a pénzt a másik falu házáinak újjáépítésére adják oda inkább, hiszen ott a szerencsétlen lakóknak fedél sem volt a fejük felett. Újra évekig tartott, mire annyi pénzt összeszedettek, hogy nekifogjanak a templomépítésnek. Ekkor azonban egy másik falut, amely a hegyoldalban épült, elsodort a sárlavina. Az összegyűjtött összeget újra odaajándékozták a rászoruló falunak, s a templomtér most is üresen maradt. A templomtalan, de jószívű falu híre egyre inkább elterjedt az országban. Sokan jöttek messze földekről is, mert találkozni akartak az itt élő emberekkel. Azok örömmel fogadták vendégeiket, s mindig megmutatták nekik a teret is, ahol egykor a templomuk állt. Egyszer egy öreg néni fájdalmasan felsóhajtott: „Azért milyen jó lenne, ha nekünk is lenne templomunk!” Egyik vendég azonban így felelt rá: „Tudja, a maguk önzetlen szeretete messzebbre hirdeti az Istent, mint a legmagasabb templomtorony.”

Vajon mit jelent a mai evangéliumban az a kifejezés, hogy „megdicsőülni” vagy „megdicsőíteni”? Nem éppen közhasználatban lévő szó. Mit jelent Istent megdicsőíteni? Ha ma ismertebb kifejezésekkel szeretnénk helyettesíteni, akkor talán ezeket mondhatnánk helyette: másoknak ajánlani, dicséren bemutatni, reklámozni valakit vagy valamit. Azok dicsőítik meg Istent, akik hitelesen, vonzóan mutatják meg Őt másoknak, akik rávesznek másokat arra, hogy Istennel kapcsolatot keressenek. Isten azonban végtelen, kimeríthetetlen személyiség. Még egy embert sem lehet minden részletre kiterjedően bemutatni hiszen a személy „közölhetetlen”, ahogyan a filozófia régtől fogva tanítja róla. Istenre ez méginkább igaz. Csak bizonyos tulajdonságait kiemelve lehet Őt megismertetni. Igen ám, de mik legyenek ezek a legfontosabb tulajdonságok? Erre mutat rá Jézus a mai evangéliumban. Voltak korok, amikor Isten szentségét, vagyis emberfelettségét akarták elsősorban kidomborítani. Voltak emberek, akik Isten hatalmasságát, mindenekfelett vonzó szépségét akarták felmutatni. Ők úgy gondolták, ezt hatalmas, díszes templomokkal, épületekkel, csodálatos művészeti alkotásokkal tehetik meg. Ezeknek ma is csodájára jár a világ. Azonban az, hogy Istenben ma is sokan hisznek és Jézust ma is sokan követik, nem nekik és nem ezeknek a csodás, grandiózus alkotásoknak köszönhető. Nem elsősorban épületeknek, intézményeknek. Isten legfontosabb tulajdonsága a szeretete. Fontosabb a mindenhatóságánál, erejénél, szentségénél. Helyesebben Isten mindenhatósága, ereje, szentsége is a szeretetében csúcsosodik ki és arra irányul. Ezért aki Istent meg akarja dicsőíteni, annak

elsősorban az Ő szeretetét kell megélnie mások felé. Ezért mondja Jézus: „Arról tudják majd meg, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.”

Mitől lesz azonban a szeretet isteni szeretetté? Hiszen szeretni az ember is képes! Igen ám, de nem a maga erejéből. Ha elhagyjuk a szeretetből az isteni dimenziót, lassan az emberi(nek tartott) dimenziója is eltorzul, leépül. Sokan sokfélét értenek ma szeretet alatt, s legtöbben azt állítják magukról, hogy ők meg is valósítják a szeretetet, az emberek mégis egyre többet kínlódnak a szeretetlenség miatt. A szenvedés felvállalása, az áldozat teszi a szeretetet istenivé. Ezáltal hasonlítunk legjobban Krisztusra. Nem véletlen, hogy Jézus akkor mondja, hogy „most megdicsőül az Emberfia és Isten is megdicsőül benne”, amikor az áruló Júdás otthagyja a vacsoraasztalt és kezdetét veszi az Ő szenvedéstörténete. Ha a szeretetből kihagyjuk a szenvedést, semmi sem marad belőle. Ha azonban képesek vagyunk komoly áldozatokat is vállalni másokért, azokért is, akik nem érdemelnék meg, sőt pont az ellenkezőjét érdemelnék, akkor hasonlítunk legjobban Istenre, akkor mutatjuk meg Őt leghitelesebben másoknak. Ekkor és ezáltal leszünk képesek olyan közösségeket is létrehozni, amelyek hitelesen őrzik és adják tovább a keresztény értékrendet. Ezek a közösségek adnak értelmet a templomoknak, plébániáknak, intézményeknek. Ilyen hívő közösségek nélkül előbb-utóbb leomlik a legerősebb, legdíszesebb templom is, összeomlik a legtartósabbnak hitt intézmény is.